

Cum faima celor doi prieteni creștea din zi în zi, s-a hotărât ca Ioan și Vasile să fie hirotoniți. Sfântul Ioan nu se considera vrednic pentru aceasta, dar știa că prietenul său, Vasile, este. De aceea, se spune că s-a folosit de un viclesug ca să-l convingă pe Vasile să accepte: i-a promis că îl va urma în orice hotărâre va lua acesta. Vasile, la rândul său, nu se simțea vrednic pentru înalta misiune de preot. Dar, pentru că voia ca prietenul său să devină preot, a acceptat să fie hirotonit, încredințat că Ioan își va respecta promisiunea. Se spune însă că, în ziua hirotonirii, numai Vasile a fost la ceremonie: Sfântul Ioan s-a ascuns... Mai târziu, i-a explicat lui Vasile de ce l-a înșelat: pentru că nu putea accepta preoția ca să le facă pe plac oamenilor; el dorea să-I placă lui Dumnezeu.

În anul 372 sau 375, după adormirea mamei sale, Sfântul a plecat, la rândul său, în pustie, în muntele Silpios, călugărindu-se sub ascultarea unui ascet sirian, într-o comunitate mică, cu câțiva ucenici.

A împărțit săracilor averea administrată cu atâta grijă de Antuza. Nu a păstrat decât o haină, o rasă și o rogojină, pe care dormea. Lângă bătrânul călugăr sirian, a ucenicit patru ani. Nevoințele erau mari, după tradiția creștinismului sirian. Trăia retras, neavând voie să iasă în lume, nici să privească vreodată un veșmânt femeiesc. Dormea doar câteva ore și se trezea la miezul nopții. Se hrănea cumpătat, într-o vreme când nici măcar monahii ce se îmbolnăveau nu consumau mâncare gătită. Apa era puțină. Se ruga de șase ori pe zi și îmbina rugăciunea cu studiul textelor sfinte și cu munca fizică. Se odihnea doar puțină vreme, lângă un perete de stâncă. Astfel, monahii sperau să-și omoare patimile și să-și curețe mintea, pentru a primi harul divin.

Se spune că atunci a reușit să învețe textul *Sfintei Scripturi* pe dinafară, de cât de des o cercetase.

Se mai spune că unul dintre asceții care viețuiau împreună cu el, Isihie, care dobândise darul înainte-vederii, a avut o vedenie, într-o noapte de rugăciune (o vedenie trăită și de Ioan): doi bărbați în haine albe, strălucind ca soarele, au coborât din cer și au intrat la Sfântul Ioan, care se ruga și el. Unul ținea o hârtie scrisă, celălalt, niște chei. Ioan s-a închinat până la pământ. Iar ei, luându-l de mână, l-au ridicat, spunându-i:

– Nădărduește și nu te teme!

– Cine sunteți, domnii mei?

– Nu te teme, bărbatul dorințelor celor bune, noue Daniel, întru care a binevoit a locui Sfântul Duh! Suntem trimiși la tine de Marele Învățător și Mântuitor al nostru, Iisus Hristos!

Apoi, cel dintâi bărbat i-a dat hârtia, spunându-i:

– Primește această hârtie, căci eu sunt Ioan, cel ce m-am rezemat pe pieptul Domnului la Cina cea de Taină și de acolo am scos toate dumnezeieștile descoperiri! Și îți dă și ție Domnul a cunoaște toate adâncurile înțelepciunii, ca să-i hrănești pe oameni cu învățătura hranei nepieritoare și ca să astupi cu cuvintele gurii tale gurile ereticilor, care grăiesc fărădelegi despre Dumnezeuul nostru!

Iar celălalt, care ținea cheile, i le-a întins, zicând:

– Primește-le, căci eu sunt Petru! Mie îmi sunt încredințate cheile împărăției și îți dă și ție Domnul cheile sfintelor biserici. Pe care-l vei lega, să fie legat, iar pe care-l vei dezlega, să fie dezlegat.

Sfântul Ioan, plecându-se în fața lor, le-a zis:

– Cine sunt eu ca să îndrăznesc a primi slujbe mari ca acestea, fiind eu mai păcătos ca toți oamenii?

Sfinții l-au ridicat:

– Stai pe picioarele tale, îmbărbătează-te și întărește-te, și fă cele ce ți s-au poruncit. Și nu tăinui darul pe care ți l-a dat Domnul. Grăiește cuvântul lui Dumnezeu fără să te îndoiești, nu te teme, căci a binevoit Hristos, Dumnezeul nostru, să sfințească prin tine multe suflete și să le aducă la cunoștința Sa. O să ai multe nevoi și necazuri pentru dreptate; să le rabzi ca un diamant tare, pentru că așa vei moșteni împărăția lui Dumnezeu!

Apoi, cei doi sfinți l-au însemnat pe tânăr cu semnul crucii, i-au dat sărutare întru Domnul și s-au dus. Iar Isihie a povestit cele văzute și altor frați, dar le-a atras atenția să păstreze taina, ca nu cumva Sfântul Ioan să afle că a fost descoperit și să se ducă de la dânșii, din multă smerenie.

Se povestesc multe despre minunile pe care tânărul ascet le-a făcut în timp ce viețuia în pustie. A vindecat un om căruia îi ieșise ochiul drept din cap, cerându-i să se îndeparteze de la cele rele și să creadă în Domnul Hristos; pe un bolnav de lepră l-a vindecat, dându-i să bea din apa călugărilor; unui monah, Evclie, i-a vindecat ochiul orb din copilărie, de se minunau frații; a ucis un leu fioros numai prin înfigerea unei cruci în locul de unde venea. Toate acestea le-a făcut cu darul Domnului, pentru rugăciunile, evlavia adâncă și smerenia sa.

După ce a petrecut patru ani pe lângă bătrânul călugăr sirian, tânărul Ioan s-a retras să viețuiască singur. Și-a înăsprit nevoințele, rugăciunea și a continuat cercetarea Scripturilor. Dar după doi ani, Dumnezeu a rânduit să se

îmbolnăvească atât de grav, încât a fost necesar să se întoarcă în lume ca să se îngrijească. Se zice că îi paralizaseră picioarele, i s-au îmbolnăvit stomacul și rinichii.

Cei șase ani petrecuți în pustie au lăsat o amintire de neșters. Și totuși Sfântul nu-și găsisese mulțumirea sufletească. Virtuțile și asceza i se păreau inutile dacă nu erau puse în slujba mântuirii celorlalți, după cum făcuseră și Sfinții Apostoli. A fi sfânt nu înseamnă să fii sfânt pentru tine însuși, ci pentru ceilalți. Nimeni nu se mântuiește singur, ci doar împreună cu celelalte mădulare ale Trupului Domnului. Dumnezeu a rânduit ca Sfântul Ioan să se întoarcă în lume ca să ajute la mântuirea celorlalți. Era în 378 sau 379.